

Ministeren for offentlige Arbejder (C. Hage): De Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget eller af Udvalgets Flertal, kan jeg alle tiltræde. Det vigtigste af disse Ændringsforslag, og det, som nys har givet Anledning til Forhandling mellem de to ærede Medlemmer, der sidst have haft Ordet, gaar ud paa at afskaffe Dobbeltbilletter og til Gængæld at nedsætte Grundtaksten for 3die Klasse fra 2,6 til 2,5 og for 2den Klasse fra 4,5 til 4,3. Det vil erindres, at dette sidste stemmer netop med Regeringens Forslag, saaledes som det blev fremsat i Folketinget i Fjor. Under Forhandlingerne i Folketinget foretog man den Ændring, at man forhøjede Grundtaksten, medens man til Gængæld indførte Dobbeltbilletter indtil en Afstand af 30 Km., idet man særlig havde for Øje ikke at fordyre Priserne paa de korte Afstande. At der kan siges meget mod Indførelse af Dobbeltbilletter, er klart, og det er i alle Tilfælde jo ret vilkaarligt, naar man overhovedet vil have dette System, at man da indskrænker det til at finde Anvendelse paa ganske bestemte, kortere Afstande. Man maa derfor være forberedt paa, at naar man først hos os genindfører Dobbeltbilletter, vil man Skridt for Skridt komme videre, baade i Henseende til Afstande og i Henseende til Gyldighedsfristen, hvilken efterhaanden vil blive udstrakt adskilligt ud over de 24 Timer, som man i Folketinget har anset for tilstrækkeligt. Jeg har derfor i og for sig ikke med Utilfredshed kunnet se, at Udvalget har besluttet sig til at tage det Standpunkt at opgive Dobbeltbiller. Nu bliver da Spørgsmaalet, om man samtidig hermed kan fastholde den Forhøjelse af Grundtaksten, som Folketinget vedtog i Fjor. I Modsætning til, hvad det ærede kongevalgte Medlem (Juul - Rysensteen) mente, maa jeg udtale som min Overbevisning, at jeg vil ikke kunne formaa Folketinget til at gaa med herpaa. Det ærede Medlem maa jo vel vide, at den Forhøjelse af Billetpriiserne for de kortere Rejser, der blev en Følge af Takstloven 1896, vakte en ikke ringe Uvillie og Misfornøjelse rundt omkring i Landet. For mit Vedkommende har jeg betragtet denne Misfornøjelse som ikke særlig velbegrundet, men en Kendsgerning er det, at den var til Stede, og at den ogsaa fandt et stærkt Udtryk i Folketinget. At det virkelig skulde blive nogen synderlig Byrde, om Billetpriiserne paa de kortere Afstande til Dels — thi det vilde dog kun være til Dels — blev forhøjet med 5 Øre, er jeg

tilbøjelig til ikke at mene, men man maa jo ogsaa tage noget Hensyn til, hvad Publikum mener, og man maa, naar man skal gennemføre en Lov i Rigsdagen, vel ogsaa tænke noget paa Folketinget. Det ærede Medlem henviste ganske vist til, at Ministeren har det i sin Haand at træffe Bestemmelser med Hensyn til Taksterne, ganske uden Hensyn til, hvad Rigsdagen mener. Men denne Beføjelse for Ministeren turde dog være af rent teoretisk Karakter. Efter at vi een Gang ere gaaede over til at lade Lovgivningsmagten fastsætte Grundreglerne for Statsbanernes Takster, anser jeg det for ganske ugørligt at gaa bort derfra. I alle Tilfælde vil det kun kunne ske, naar Rigsdagen selv kommer til den Erkendelse, at Administrationen bedst selv tumler med dette Spørgsmaal; derimod vil det ikke kunne ske paa den Maade, at Ministeren søger at trumfe sin Villie igennem i en enkelt bestemt Anledning; det vil ganske sikkert ikke føre til Maalet. Men med Hensyn til Realiteten i det foreliggende Spørgsmaal kommer for mit Vedkommende yderligere det, at jeg selv nærer meget stor Betænkelighed ved at springe for stærkt op med Taksterne paa en Gang. Det kan gerne være, at det ærede Medlem har Ret i, at man uden stor Betænkelighed kunde sætte 2,6 i Stedet for 2,5. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forskellen ikke vilde være af saadan Betydning, at den vilde føles meget stærkt; men sikkert er det paa den anden Side, at god forretningsmæssig Tankegang leder til at være forsigtig med at gaa for stærkt paa med at sætte Taksterne op. Den betydelige Nedsættelse, som fandt Sted efter Takstloven af 1896, har maaske — men ogsaa kun maaske — været i nogen større Grad medvirkende til det uheldige Udbytte af Statsbanedriften i de senere Aar. Der er adskillige andre Omstændigheder, som have haft væsentlig Indflydelse paa Nedgangen i Overskuddet af Statsbanedriften. Og i én Henseende kan man absolut ikke benægte, at Takstloven af 1896 har virket i Overensstemmelse med sin Hensigt, idet den utvivlsomt har fremkaldt eller været stærkt medvirkende til at fremkalde en meget betydelig Stigning i Trafikken. Det, som det nu gælder om for os, er at søge at fastholde denne Trafikforøgelse samtidig med, at vi stræbe at faa den til at betale noget mere. Spørgsmaalet vil da blive: Hvor højt kan man gaa op, uden at det medfører, at Trafikken indskrænkes. Thi at man kan gaa saa højt op med Taksterne, at man bringer Trafikken til at